

ע"פ 71358/02/19 - דניאל חלילי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"פ 71358-02-19 חלילי נ' מדינת ישראל
לפני: כבוד השופט שמואל בורנשטיין - אב"ד
כבוד השופט עוז ניר נאוי
כבוד השופט אבי גורמן
המערער דניאל חלילי
נגד מדינת ישראל
המשיבה

פסק דין

מבוא

1. לפנינו ערעור על הכרעת הדין מיום 6.12.18 ועל גזר הדין מיום 14.1.19 אשר ניתנו על-ידי כב' השופטת, סגנית הנשיאה, ליאורה פרנקל (שיפמן) בת.פ 34067-05-17 בבית משפט השלום ברמלה. המערער הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בביצוע עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש והיזק לרכוש במזיד, עבירות לפי סעיפים 380 ו- 452 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, בהתאמה. על המערער נגזרו העונשים הבאים: מאסר על תנאי של 6 חודשים למשך שלוש שנים וקנס כספי בסך של 1000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו.

2. הצדדים אינם חלוקים על העובדות הבאות:

ביום 21.6.15, בסמוך לשעה 19:00, הגיע המערער לדירתו ברחוב, בעיר רמלה (להלן: "הדירה"), אותה השכיר (יחד עם שותפו לדירה) למר ארסן בנגיב (להלן: "המתלונן"). המערער דרש כי המתלונן ישלם לו את חובו המצטבר בדמי השכירות, בסך של 14,600 ₪.

המערער נכנס לדירה, בין הצדדים היו חילופי צעקות והמתלונן התקשר למשטרה וטען כי המערער תקף אותו וכי הוא מבקש כי המשטרה תגיע לדירה. אין חולק כי בשלב זה ביקש המערער לעזוב את הדירה, אלא שהמתלונן נעל את הדלת וסירב לאפשר למערער לצאת עד לבוא המשטרה. באותה העת נכחו בדירה בנו של המתלונן, א"ב, אשר היה באותה העת בן 11 שנים, וכן מר קיריל נובה (להלן: "קיריל") אשר התגורר אף הוא בדירה.

3. לגבי השאלה מה התרחש בדירה עד לשלב בו צלצל המתלונן למשטרה, חלוקות הדעות:

לטענת המערער, מעבר לצעקות בין הצדדים בשל אי תשלום דמי השכירות, לא התרחש דבר, וכל טענות המתלונן ועדויות קיריל ובנו של המתלונן, הם בבחינת עלילה כלפיו.

המתלונן מנגד, ובעקבות תלונתו כך תוארו הדברים בכתב האישום, גרס כי המערער נכנס לדירה תוך שהוא דוחף אותו בשתי ידיו. לאחר חילופי צעקות והאשמות, המערער סטר למתלונן. המתלונן נטל טלפון נייד שהיה ברשותו בכוונה להתקשר למשטרה. המערער אשר ניסה למנוע זאת, שרט את המתלונן בידו, אחז בטלפון והשליכו לרצפה, וכתוצאה מכך נסדק המסך. המתלונן הרים את הטלפון מהרצפה, המערער אחז בו ושרט אותו בבטנו, שריטה באורך של כ- 25 ס"מ לאורך הבטן.

4. לאחר שמיעת הראיות קבע בית המשפט קמא כי הוא אינו מאמין למערער שלא היה כל מגע פיזי בינו לבין המתלונן. על אף שמצא סתירות מסוימות בגרסת המתלונן והעדים שהעידו מטעם המשיבה, קבע בית המשפט קמא כי סתירות אלה ניתנות ליישוב, כי הוא מעדיף את גרסת המתלונן וכי אין הוא נותן אמון בדברי המערער, אשר גם בהם מצא סתירות. לאור זאת קבע בית המשפט קמא כי יש להרשיע את המערער בביצוע העבירות שיוחסו לו בכתב האישום ולגזור את עונשו, כמפורט לעיל.

חלק א - הערעור על הכרעת הדין

עיקרי טענות המערער

5. המערער טוען כי נפלו שורה של סתירות בין העדויות של המתלונן, בנו של המתלונן ומר קיריל. סתירות אלה נוגעות בעיקר לשאלה כיצד בדיוק בוצעה התקיפה הנטענת - האם כאשר המערער אחז במתלונן מאחור (כגרסת המתלונן) או שמא בעת שעמד מולו (כגרסת קיריל). סתירה נוספת עליה הצביע המערער נוגעת לשאלה היכן נכח קיריל בזמן האירוע ומתי הגיע לבית (לגרסת בנו של המתלונן, קיריל הגיע רק כעשר/עשרים דק' לאחר שהמערער נכנס לבית, ואילו לטענתם של המתלונן וקיריל, קיריל היה בבית כל הזמן).

לצד סתירות אלה ואחרות, המערער מצביע על כך שהמתלונן נמצא כמי שאינו דובר אמת במספר עניינים, ומשכך לטענתו, אין לתת אמון בגרסת המתלונן כל עיקר. כך לדוגמה, המתלונן הכחיש כי נמסרו לידיו כתבי תביעה שהגיש נגדו המערער, והוכח בדיון באמצעות עד שמסר לו את כתבי התביעה והחתים אותו על כך, כי המתלונן לא דיבר אמת בעניין זה.

ובעניין אחר, המתלונן העיד במשטרה כי לקיריל לא היה טלפון (עמ' 2 שורה 33 במוצג נ/5), בעוד שבעדותו בבית המשפט טען כי קיריל צילם את השריטה שנגרמה לו באמצעות הטלפון שברשותו (עמ' 6 לפרוטוקול, שורה 30 ועמ' 8 שורות 9-12).

בית המשפט קמא היה מודע לסתירות אלה ולעוד אחרות בדברי העדים, אולם הוא מצא דרכים להסביר וליישב סתירות אלה (עמ' 30-35 להכרעת הדין). לטענת המערער, במתן הסברים אלה נקלע בית המשפט קמא לכלל טעות, שכן היה בהם לטשטש את התמונה הנכונה ולפיה אין לתת אמון בגרסת המתלונן.

6. לצד טענותיו אודות הסתירות בדברי המתלונן והעדים, המערער טוען כי נפלו פגמים בהחלטות שקיבל בית המשפט קמא במהלך הדיון, פגמים אשר מנעו מהמערער את האפשרות להתגונן כדבעי.

כך, החלטת בית המשפט קמא להימנע מהסרת החיסיון מתיקיו הרפואיים של המתלונן, מנעו מהמערער את האפשרות להוכיח כי השריטה על בטנו של המתלונן הייתה קודם לאירוע התקיפה הנטען.

בנוסף, בית המשפט קמא לא נתן משקל ראוי לכך שהטלפון אשר נטען כי המערער שבר, לא הוצג בבית המשפט. הכלל לפיו יש להציג את הראיה הטובה ביותר, מחייב, לטענת המערער, את הצגת הטלפון השבור כראיה בבית המשפט.

7. המערער הדגיש כי המתלונן הנו פושט רגל אשר לא שילם לו את חובותיו בגין דמי השכירות, וזהו הרקע במסגרתו יש להבין את התלונה ואת העדויות שהעידו מקורבי המתלונן (בנו וחברו קיריל) כנגד המערער.

המערער ציין כי בדף הפייסבוק של המתלונן נכתב כי הוא "למד לעבוד על אנשים וללמד לקח ב-אוניברסיטה של החיים", ומדברים אלה ביקש המערער לטעון כי כל שנטען כלפיו היה עלילה גרידא. לאחר מכן טען המערער כי עצם העובדה שהמתלונן השיב כי לא הוא כתב את שנכתב בדף הפייסבוק שלו עצמו, מוכיחה כי המתלונן שוב אינו דובר אמת. לאור כל האמור, המערער סבור כי בית המשפט קמא לא שקלל נכונה את תמונת הדברים, וכי היה עליו לזכותו מכל אשמה.

עיקרי טענות המשיבה

8. אין מקום בנסיבות העניין להתערב בממצאי המהימנות של בית המשפט קמא, אשר רחש אמון למתלונן, למר קיריל ולקטין, ומנגד לא רחש אמון למערער.

9. ניתן היה להרשיע את המערער אך על סמך עדות המתלונן, אך בפועל בתיק ישנן ראיות חיזוק למכביה. כך למשל ישנה שיחת הטלפון למוקד 100 שבית המשפט קמא קבע שהיא אותנטית, שכן ניכר שכבר בשיחתו עם המשטרה המתלונן תיאר את הדברים כהווייתם. בהמשך, המשטרה הגיעה למקום, ובחקירה הראשונית השוטר הבחין בחבלות של המתלונן, הוצג בפניו הטלפון השבור והכל תואר בצילומים ובהודעות.

לעניין טענת המערער שהיה מקום להביא את מכשיר הטלפון שכן יתכן שהיה זה טלפון אחר, מדובר אך בהשערות, שכן הכל תועד בזמן אמת כאמור. מאותה סיבה אף לא היה צורך בהצגת את התיק הרפואי של המערער. עוד יצוין כי גם בפני בית המשפט קמא המתלונן הציג את השריטה.

10. אכן המתלונן חייב כספים למערער, ונראה שגם מר קיריל התגורר שם לא באישור. אך בסופו של דבר עמד בפני בית המשפט קמא מארג ראיות לאירוע שארע. בית המשפט קמא קבע, ובצדק, כי גם אם ישנם היבטים אזרחיים לאירוע, אלו אינם קשורים לתיק הפלילי דנן.

דין והכרעה

11. לאחר שעיינו בחומר שהיה בפני בית המשפט קמא, קראנו את נימוקי הערעור ושמענו את טיעוני הצדדים, באנו לכלל מסקנה כי לא נפלה שגיאה בהכרעת דינו של בית המשפט קמא וכי בדין הורשע המערער.

12. הפרשיה שלפנינו מתמקדת במחלוקת עובדתית: האם המערער תקף את המתלונן אם לאו. התשובה לשאלה זו יכלה להילמד בעיקר מהעדויות של אלה שטענו כי היו נוכחים במקום: המתלונן והמערער, קיריל ובנו של המתלונן. בית המשפט קמא שמע את העדויות של כל אלה, וקבע כי הוא מאמין למתלונן וכי הוא אינו מאמין למערער (עמ' 37-38 להכרעת הדין).

הלכה מושרשת היא כי אין ערכאת הערעור מתערבת בקביעות מסוג זה, אלא במקרים חריגים ביותר. עיקרון זה נזכר בפסיקת בתי המשפט שוב ושוב. כך לדוגמה, בע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל (4.9.02), נקבע:

"הלכה ידועה היא כי ערכאת הערעור לא תתערב בממצאי מהימנות שנקבעו על-ידי הערכאה הדיונית, אשר שמעה את העדויות שהובאו בפניה והתרשמה מהן, אלא במקרים יוצאים מן הכלל, וכאשר קיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות את התערבותה (ראו, למשל: ע"פ 522/84 סביחאת נ' מדינת ישראל, בעמ' 555-556; ע"פ 7024/93 פלח נ' מדינת ישראל, בעמ' 20). וכך קובע הנשיא שמגר בע"פ 316/85 גרינוולד נ' מדינת ישראל (להלן - עניין גרינוולד), בעמ' 573:

"כמקובל עלינו, יש משקל רב להתרשמותה של הערכאה הראשונה, אשר שומעת את העד ויכולה להסיק מסקנות מהתנהגותו על דוכן העדים ומתוך אופן מסירת העדות, לרבות תגובתו בעת החקירה הנגדית. כפי שציינו בע"פ 406/78, בעמ' 437-436: '...ענין האמון אותו יש לתת בעד פלוני הוא כמעט לחלוטין ענינים של השופטים השומעים את עדותו, הצופים בהתנהגותו והמתרשמים באופן בלתי אמצעי מתגובותיו, תנועותיו, הבעת פניו ואופן דיבורו; הסתכלות כאמור, המשולבת עם הבחינה ההשוואתית הזהירה של תוכן הדברים ושקילתם במסגרת מכלול הנתונים ההוכחתיים שלפני בית-המשפט היא הדרך בה מתגבשת מסקנתם של השופטים אם אמת או שקר בפיו של העד...".

פועל יוצא מן האמור הוא שאף שערכאת הערעור רשאית להפוך מימצאים שנקבעו על-ידי הערכאה הראשונה על יסוד התרשמותה בדבר מהימנותם של העדים, הרי שתעשה כן רק במקרים חריגים, ורק אם הגירסה העובדתית שהתקבלה על-ידי הערכאה הראשונה אינה מתקבלת על הדעת".

[ברוח זו, ראו גם: ע"פ 2921/13 סמיון רייטבורג נ' מדינת ישראל (1.1.15); ע"פ 4583/13 בנימין סך נ' מדינת ישראל (21.9.15)]

האם המקרה שלפנינו הנו אחד מהמקרים החריגים בהם הכרעתו של בית המשפט קמא אינה מתקבלת על הדעת והיא מצדיקה התערבות של ערכאת הערעור - אנו סבורים כי אין הדבר כך. מעבר לכך שהקביעה בדבר מתן אימון בגרסת המתלונן ואי מתן אימון בגרסת המערער, היא עניין השמור לבית המשפט ששמע את העדויות, הרי שבמקרה שלפנינו יש גם יש אינדיקציות חיצוניות המצדיקות הכרעה זו. נעמוד להלן בקצרה על חלק מהן.

13. המתלונן התקשר בזמן אמת למשטרה ותיאר תמונת דברים התואמת את מה שמצאו חוקרי המשטרה עת הגיעו למקום. בזמן אמת, בשיחות הטלפון עם המשטרה טען המתלונן כי המערער תקף אותו, עשה לו שריטות וכן שבר מכשיר טלפון שהיה ברשותו. אין המדובר בפירוט שהתגבש לאחר זמן, אלא בטענות בזמן אמת.

באופן דומה, השוטר משה גדבא שגבה עדות מהמתלונן עוד באותו היום, העיד בבית המשפט כי ראה את השריטה לאורך בטנו של המתלונן (ואת אורכה העריך במסמך שכתב בזמן אמת, כ-25 ס"מ) וכי תיעד בצילום שריטה זו, וכן כי ראה את הטלפון שמסכו שבור וכי תיעד בצילום שבר זה (פרוטוקול הדיון בבית המשפט קמא, עמ' 46-48). תמונות אלה (לצד תמונות נוספות) הוגשו לבית המשפט קמא.

ממצאים אלה מחזקים את גרסת המתלונן, וכשאלה מצטרפים לאמון שנתן בדבריו בית המשפט קמא, לא

מצאנו מקום כערכאת ערעור להתערב בדברים.

14. יתירה מזו, עיון בפרוטוקול הדיון בבית המשפט קמא, עת נחקר המערער, מלמד כי אכן יש למצוא בדברי המערער את שמקשה לתת אמון בגירסתו. כך לדוגמה, כעניין שבעובדה, הצדדים מסכימים כי בעת קרות האירוע, המתלונן היה לבוש תחתונים בלבד ופלג גופו העליון היה חשוף. משכך, נשאל המערער האם ראה על בטנו של המתלונן את אותה שריטה אשר נמצאה על בטנו בסופו של האירוע. המערער השיב על כך תשובות מתחמקות (ראו בעמ' 68 לפרוטוקול, שורות 1-12), לפיהן נמנע מלהסתכל על המתלונן שכן אין זה צנוע, ומן הטעם כי "התורה אומרת שאסור להסתכל על אדם רשע" (שם, בשורה 12). תשובות מתחמקות אלה ביחס לשאלה חשובה, האם הייתה שריטה על בטנו של המתלונן קודם לאירוע אם לאו, בצדק אינן מחזקות את האמון בגרסת המערער.

זאת ועוד, במהלך חקירתו של המערער התברר כי הוא צילם את המתלונן בעת קרות האירוע. צילום זה עשוי היה לשפוך אור על בירור העובדות לאשורן, אלא שהמערער נמנע מלהציג צילום זה. וכך נשאל והשיב המערער בעניין זה בחקירתו (עמ' 78 לפרוטוקול, שורות 13-15):

"ש. אמרת שאתה צילמת אותו בווידאו כדי שתהיה לך ראיה. למה לא הלכת לתחנת המשטרה להציג אותה?"

ת. מאיפה יש לי זמן. זה דברים טפלים אלה. ללכת למשטרה?"

מעבר לסתירה הברורה בין התשובות המתחמקות לפיהן לא התבונן המערער בבטנו של המתלונן לבין טענתו כי צילם את המתלונן, הרי שגם בחירתו שלא להציג בפני המשטרה ובפני בית המשפט את הצילומים, מחזקת אי מתן אימון בגרסתו.

15. לצד המתלונן העידו בבית המשפט קיריל ובנו של המתלונן. על אף הבדלי גרסה מסוימים, בצדק קבע בית המשפט קמא כי בעיקרם של הדברים גרסתם זהה, וזו מתארת את התקיפה שתקף המערער את המתלונן, תוך פירוט האירוע בסדר השתלשלות שעיקרו זהה.

אכן, בנו של המתלונן, ילד שהיה בן 11 בעת שהותקף אביו ושהיה בן 14 בעת מסירת העדות, בכה על דוכן העדים ולצד עדותו הברורה על עיקרו של האירוע, לא זכר חלק מהדברים. לאור הנסיבות, בצדק לא נתן בית המשפט קמא משקל של ממש לבכי זה ולשכחה זו, וסירב לראות בהם סממן של ממש לאי אמירת אמת. ואם כך התרשם בית המשפט קמא, ששמע את העדות וראה את מסירתה באולמו, אין מקום כי אנו, ערכאת הערעור, נתערב בשיקול דעתו בעניין מובהק של הערכת מהימנותן של העדים - המסור בידי בית המשפט ששמע את העדויות.

16. המערער סבור כי מצא סתירה של ממש בתיאור התקיפה, בין דברי המתלונן לבין דבריו של קיריל. כך, בעוד שהמתלונן טוען כי השריטה בבטנו נגרמה שעה שהמערער אחז בו מאחור, קיריל העיד כי המערער עמד מול המתלונן והלם בו.

אלא שעיון בעדותו של קיריל מלמד כי על אף שאכן תיאור פרטי התקיפה אינו לגמרי זהה, בעיקרו של דבר

העדויות דומות והסתירות אינן מהותיות. קיריל העיד כי ראה את המערער תוקף את המתלונן, וכי את השריטה שנגרמה כתוצאה מהתקיפה ראה מיד לאחר מכן (עמ' 40 לפרוטוקול). איך בדיוק הגיעו ציפורני המערער לבטנו של המתלונן לא ידע קיריל לתאר, אולם הוא ענה באופן ברור כי אחרי התקיפה שהיה עד לה, המתלונן נמצא כששריטה על בטנו (שם).

17. המערער מלין על שורה של החלטות שקיבל בית המשפט קמא במרוצת הדין. לא מצאנו ממש בטענות אלה ואף נציין כי בעניינים מסוימים הקל בית המשפט קמא עם המערער ושעה שסבר כי הדבר נדרש על-מנת לאפשר למערער לנסות ולהוכיח את גרסתו, נהג בית המשפט קמא במערער בנדיבות תוך סטייה מסדרי הדין הרגילים ועל אף התנגדות המשיבה (ראו ההחלטה בעמ' 34-35 לפרוטוקול, שם התיר בית המשפט לב"כ המערער לשוב ולחקור את המתלונן, למרות שחקירתו הסתיימה זה מכבר; וכן בעמ' 36 לפרוטוקול, עת אפשר הגשת הודעות, על אף התנגדות המשיבה).

איננו מוצאים ממש בטענות המערער על כך שבית המשפט קמא סירב להסיר את החיסיון הרפואי של המתלונן. לאחר שמצא כי גרסת המתלונן בדבר השריטה בבטנו אמינה וכי היא נתמכת בדברי העדים ובכלל זה השוטר משה גדבא שגבה את העדות ושראה את השריטה, קבע בית המשפט קמא כי אין טעם בהסרת החיסיון הרפואי. המתלונן הודה כי עבר ניתוח מספר שנים לפני קרות האירוע וכי הניתוח הותיר סימן בבטנו, אותו חשף לעיני בית המשפט, אולם משהתברר כי אין כל קשר בין סימן זה לשריטה שתועדה בצילום, לא היה טעם בהסרת החיסיון הרפואי. לא הייתה מחלוקת כי מדובר היה בשריטה שנרפאה מעצמה ושהמתלונן לא נזקק לטיפול רפואי בגינה, ומשכך לא הייתה הצדקה להסרת החיסיון הרפואי של המתלונן.

באופן דומה ובנסיבות המקרה שלפנינו, איננו מוצאים פגם של ממש בכך שמכשיר הטלפון שניזוק, לא הוצג בבית המשפט. איש לא טען כי נגרם למכשיר נזק שהפך אותו לבלתי שמיש, אלא כל שנטען הוא כי המסך נשבר/נסדק. במצב דברים זה, משהעידו על האירוע העדים אשר נמצאו בעיני בית המשפט אמינים ומשתיאר השוטר גדבא את הנזק ותיעדו בצילום, הרי שכלל הראיה הטובה ביותר הנו עניין של משקל שיש לתת לראיה, ואין בו כדי לפסול את הראיה המשנית שהוגשה [על כך ראו: ע"א 6205/98 מייקל סקוט אונגר נ' דניאל עופר (15.7.01)]; יעקב קדמי, על הראיות, חלק שני 680-681, 689-690]. בית המשפט קמא הבהיר כי מכיוון שהטלפון היה שמיש, הוא לא נתפס כמוצג. משהוכח ביצוע העבירה באמצעות מספר עדויות ומשתועד הטלפון ביום האירוע באמצעות צילום שביצע השוטר משה גדבא, מצא בית המשפט כי די בראיות שלפניו כדי להרשיע את המערער בביצוע העבירה של גרימת היזק במזיד לרכוש. נוכח מכלול הראיות, אנו לא מוצאים לנכון להתערב בהכרעה זו.

18. בית המשפט קמא היה ער לכך כי המתלונן לא אמר אמת בעניינים מסוימים שאינם נוגעים לעיקר אירוע התקיפה. כך לגבי ניסיונו של המתלונן להכחיש דרישות חוב והזמנה לדין בתביעה שהגיש המערער נגדו, וכך גם לגבי סתירה בנוגע לשאלה האם לקיריל היה טלפון אם לאו.

אלא שבצדק הבחין בית המשפט קמא בין עיקר לטפל, ומשמצא לתת אימון בעיקר העדות אודות התקיפה ושבירת הטלפון, הרי שאין בכך כי המתלונן אינו "טלית שכולה תכלת" במערכת יחסיו האזרחית עם המערער, כדי להצדיק הימנעות מהרשעת המערער בגין תקיפה שמצא בית המשפט קמא כי המערער ביצע.

19. המערער מצביע על כך שהמתלונן לא חשש מפניו, גם לאחר ביצוע התקיפה, והראיה לכך נעוצה בעובדה כי המערער מנע ממנו את האפשרות לצאת מהדירה, עד לבוא השוטרים. טענה זו משקפת אכן את מצב הדברים לאשורו, אולם אין בה כדי להצדיק הימנעות מהרשעת המערער בגין תקיפה שהוכח כי ביצע, ככל הנראה בעידנא דריתחא. תמונת הדברים לאשורה תמצא את משקלה הנכון בעת גזירת הדין, בעת קביעת המיקום הנכון בתוך מתחם הענישה, אולם אין בה כדי להביא לזיכוי מאשמה, שעה שהוכח כי העבירות בוצעו.

לאור כל האמור, באנו לכלל מסקנה כי אין מקום להתערב בהכרעת הדין של בית המשפט קמא וכי בדין הורשע המערער.

חלק ב - הערעור על גזר הדין

20. בגזר הדין השית בית המשפט קמא על המערער את העונשים הבאים: מאסר על תנאי של 6 חודשים למשך שלוש שנים וקנס כספי בסך של 1000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו.

21. המערער סבור כי עונשים אלה מחמירים עמו יותר על המידה וכי היה על בית המשפט קמא להסתפק בהטלת קנס ללא הרשעה.

בין טיעונו לעניין זה, ציין המערער את היותו נכה צה"ל, בן 63 וללא כל עבר פלילי. המערער טוען כי לא התכוון לפגוע במתלונן וכי כל שקרה נבע "מאסקלציה של האירוע" (סעיף 131 לנימוקי הערעור).

המערער טוען כי יתכן שיחפוץ בעתיד לחדש רישיון תיווך בידיו, והרשעה עלולה למנוע זאת ממנו. כמו כן, הרשעה עלולה לפגוע באפשרותו להיבחר לארגון נכי צה"ל. משכך, מבקש המערער כי תבוטל ההרשעה וכי נסתפק בהטלת קנס בלבד.

22. לאחר שבחנו את הטענות לעניין העונש שהוטל על המערער, אנו סבורים כי גם בעניין זה, דין הערעור להידחות. העונש שקבע בית המשפט קמא הנו עונש מידתי, המשקלל נכונה את מכלול נסיבות האירוע, ואולי אף נוטה לכיוון המקל.

23. בפסיקת בתי המשפט נקבע כי הימנעות מהרשעה היא בבחינת חריג ומקומה - "רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה בדין לבין חומרתה של העבירה" - ר"ע 432/85 רומנו נ' מדינת ישראל (21.08.85). לצורך עמידה בתנאי חריג זה, נקבע מבחן כפול: הוכחת פגיעה חמורה שתסב ההרשעה לנאשם, וכי מדובר יהיה בסוג עבירה המאפשר לוותר על הרשעה מבלי שיהיה בכך משום פגיעה חמורה בשיקולי ענישה אחרים [ראו: ע"פ 2083/96, תמר כתב נ' מדינת ישראל (21.08.97); רע"פ 8487/11, חברת נמלי ישראל- פיתוח ונכסים בע"מ נ' מדינת ישראל (23.10.12)]. המערער לא הציג בפנינו כל ראיות של ממש מהן ניתן היה ללמוד כי המקרה שלו עומד בתנאי החריג בו יש להימנע מהרשעה. אין די באמירות כלליות הצופות פני עתיד ומעלות השערות אודות פגיעה אפשרית צפויה, אשר עשויה להתרחש ועשויה לא. משכך, דין בקשתו של המערער בעניין הימנעות

מהרשעה, להידחות.

המערער נכנס לבית שהיה בחזקתו של המתלונן, שם התגורר המתלונן עם אשתו וילדיו, תקף את המתלונן וגרם לו שריטות בבטנו ובידו. מדובר באירוע חמור, אשר עיקרון ההלימה מחייב הטלת עונש של ממש בגינו.

עיון בפסיקה שסקר בית המשפט קמא, מלמד כי המתחם שקבע נכון, וזה אכן נע בין עונש מאסר על תנאי לעונש מאסר מאחורי סורג ובריה למשך מספר חודשים ועונשים נוספים, הכל תלוי נסיבות המקרה. בתוך מתחם זה מצא בית המשפט קמא להקל עם המערער והשית עליו עונשי מאסר על תנאי וקנס נמוך בלבד. בנסיבות המקרה, עונש זה נראה הולם ואף המשיבה לא ערערה על כך. אלא שאין כל מקום להקלה היתירה שמבקש המערער, שכן אם זו תאומץ, לא יהיה בענישה כדי להלום באופן ראוי את העבירות שביצע.

סוף דבר

הן לעניין הכרעת הדין והן לעניין גזר הדין, לא מצאנו כי נפל פגם בהחלטתו של בית המשפט קמא, המצדיק התערבות של ערכאת הערעור. משכך, הערעור נדחה ופסק הדין של בית המשפט קמא נותר על כנו, על כלל רכיביו.

המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, ה' תמוז תשע"ט, 8 יולי 2019, בהעדר הצדדים.

אבי גורמן, שופט

עוז ניר נאוי, שופט

שמואל בורנשטיין,
שופט
אב"ד